

11 ianuarie – 17 ianuarie

De la taină la descoperire

Textul de memorat: „Daniel a luat cuvântul și a zis: «Binecuvântat să fie Numele lui Dumnezeu, din veșnicie în veșnicie! A Lui este înțelepciunea și puterea.»” (Daniel 2:20)

În apele din jurul Groenlandei sunt aisberguri de toate mărimile. Uneori sloiurile mai mici de gheață merg într-o direcție, în timp ce ghețarii mari merg în alta. Vântul de la suprafață împinge sloiurile mai mici, în timp ce masele uriașe de gheață sunt purtate de curenții puternici ai oceanului. Când ne gândim la apariția și căderea națiunilor de-a lungul istoriei, putem să asemănăm mișcarea lor cu vântul de suprafață și curenții oceanelor. Vântul reprezintă tot ce poate fi schimbat și imprevizibil, ca de exemplu voința omului. Dar, simultan cu rafalele și cu furtuna, mai lucrează o forță, chiar mai puternică și foarte asemănătoare curenților oceanului. Această forță este mișcarea sigură a scopurilor înțelepte și suverane ale lui Dumnezeu. Ellen G. White spunea: „Ca stelele în vastul circuit al drumului rânduitor lor, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă și nici întârziere.” - *Hristos, Lumina lumii*, p. 32. Deși ridicarea și căderea națiunilor, ideologiilor și partidelor politice par să se datoreze doar acțiunii omului, Daniel 2 ne arată că Dumnezeu cerului este Cel care conduce istoria omenirii spre finalul ei măreț.

Duminică, 12 ianuarie – Dumnezeu este aproape de noi

1. Cu ce criză s-au confruntat tinerii evrei din cauza visului pe care Domnul i l-a dat împăratului? Daniel 2:1-16

În vechime, visele erau considerate foarte importante. Când un vis prevestea ceva rău, adesea indica spre un dezastru iminent. De aceea Nebucadnețar a fost atât de tulburat de un vis pe care, ca situația să fie și mai rea, nici măcar nu și-l mai putea aminti. Experții din Babilon credeau că zeii pot descoperi interpretarea viselor, dar, în cazul acestui vis, nu au putut face nimic, deoarece împăratul îl uitase. Dacă le-ar fi fost făcut cunoscut conținutul visului, ei ar fi găsit o interpretare care să fie pe placul împăratului. Dar, în această situație unică, când nu au putut să-i spună împăratului despre ce era visul lui, experții în interpretarea viselor s-au văzut obligați să recunoască faptul că „nu este nimeni care să spună lucrul acesta împăratului, afară de zei, a căror locuință nu este printre muritori” (vers. 11).

Din cale afară de supărat, împăratul a poruncit ca toți înțelepții Babilonului să fie omorâți. Nu era ceva neobișnuit în lumea veche. Surse istorice atestă faptul că, din cauza unei conspirații, Darius I a poruncit ca toți magii să fie executați și Xerxes i-a trimis la moarte pe constructorii unui pod care s-a prăbușit. Când Nebucadnețar a emis acest decret, Daniel și prietenii lui tocmai își terminaseră instruirea și fuseseră acceptați în cercul de experți al împăratului. Din acest motiv, decretul de moarte emis de împărat li se aplica și lor. De fapt, limbajul folosit ne sugerează că execuțiile au început de îndată, iar Daniel și prietenii lui aveau să fie următorii. Dar Daniel, cu „minte și cu judecată” (vers. 14), s-a apropiat de Arioc, responsabilul de executarea ordinului. În cele din urmă, Daniel i-a cerut chiar împăratului un timp în care să deslușească această taină. Deși îi acuzase pe vrăjitori că încercau să tragă de timp, împăratul a răspuns favorabil cererii lui Daniel. Chiar și Daniel a fost de acord cu vrăjitorii, că nu există niciun om care să poată desluși această taină, dar profetul știa un Dumnezeu care îi putea descoperi și visul, și interpretarea lui.

Ce ne spune despre cât de aproape de noi este Dumnezeu faptul că El i-a vorbit împăratului Nebucadnețar printr-un vis? (Vezi și Faptele 17:28.)

Luni, 13 ianuarie – Rugăciunea

Numaidecât, Daniel i-a luat pe cei trei prieteni ai lui pentru a se uni în rugăciune, explicându-le că aveau să fie omorâți dacă Dumnezeu nu le descoperea visul. Ori de câte ori ne confruntăm cu o problemă majoră și noi ar trebui să recunoaștem că Dumnezeul nostru este destul de mare pentru a rezolva chiar și cele mai de nerezolvat proleme.

2. Care sunt cele două tipuri de rugăciune prezentate aici? Daniel 2:17-23

În acest capitol sunt menționate două feluri de rugăciuni. Prima este rugăciunea de cerere, în care Daniel l-a cerut lui Dumnezeu să îi dezvăluie visul și interpretarea lui (vers. 17-19). Nu ne sunt prezentate cuvintele exacte ale rugăciunii, dar ni se spune că Daniel și prietenii lui au cerut „îndurarea Dumnezeului cerurilor pentru această taină, ca să nu piară Daniel și tovarășii săi odată cu ceilalți înțelepți ai Babilonului” (vers. 18). După ce s-au rugat, Dumnezeu le-a răspuns și le-a descoperit visul și interpretarea lui. Putem avea asigurarea că ori de câte ori căutăm „îndurarea Dumnezeului cerurilor”, rugăciunile noastre vor primi răspuns, chiar dacă nu într-o manieră la fel de vizibilă, deoarece Dumnezeul lui Daniel este și Dumnezeul nostru.

Văzând că Dumnezeu a răspuns cererii lor, Daniel și prietenii lui au înălțat rugăciuni de mulțumire și laudă. Ei L-au proslăvit pe Dumnezeu pentru că El este sursa înțelepciunii și pentru că El este la cârma naturii și a istoriei politice. De aici putem învăța o lecție importantă. Când ne rugăm stăruitor și îi cerem lui Dumnezeu multe lucruri, cât de des îl lăudăm și îi mulțumim pentru că a răspuns rugăciunilor noastre? Experiența lui Isus cu cei zece leproși ne oferă o ilustrare grăitoare a nerecunoștinței oamenilor. Din zece, câți au fost vindecați, doar unul s-a întors ca să-l „dea slavă lui Dumnezeu” (Luca 17:18). Răspunsul lui Daniel ne amintește cât de importante sunt laudele și mulțumirile și, totodată, ne descoperă caracterul Dumnezeului la care ne rugăm. Când ne rugăm Lui, putem avea încredere că El va face ce este cel mai bine pentru noi și atunci putem să îl lăudăm și să îi aducem mulțumire.

Citește Psalmul 138. Ce poți învăța din această rugăciune de mulțumire ca să te ajute să fii și tu recunoscător lui Dumnezeu, indiferent de circumstanțe?

Marți, 14 ianuarie – Chipul din vis (I)

3. Ce lucru important ne transmite Daniel, lucru pe care să nu îl uităm niciodată? Daniel 2:24-30

Ca răspuns la rugăciune, Dumnezeu i-a descoperit lui Daniel visul și interpretarea lui. Profetul nu a ezitat să îi spună împăratului că soluția la taina lui a venit „de la Dumnezeul cerurilor”. De asemenea, înainte de a-i povesti conținutul visului și interpretarea lui, Daniel a menționat gândurile și preocupările neexprimate ale împăratului, când acesta nu putea dormi în patul lui. Această informație suplimentară accentuează și mai mult credibilitatea soliei, deoarece era cunoscută doar de împărat și Daniel o putuse afla doar printr-o putere supranaturală. Dar, prezentând conținutul visului, Daniel a riscat să declanșeze o altă criză, deoarece visul nu îi aducea vești bune împăratului Nebucadnețar.

4. Care spunea visul că avea să fie soarta împărăției lui Nebucadnețar? Daniel 2:31-49

În vis, împăratul văzuse un chip măreț: „Capul chipului acestuia era de aur curat; pieptul și brațele îi erau de argint; pânțele și coapsele îi erau de aramă; fluierile picioarelor, de fier; picioarele, parte de fier și parte de lut” (vers. 32,33). În cele din urmă, o piatră „a izbit picioarele” (vers. 34) și întreaga structură a fost distrusă și împrăștiată ca pleava luată de vânt. Daniel a explicat că metalele reprezentau împărății succesive care urmau să fie înlocuite una de cealaltă pe parcursul istoriei. Pentru Nebucadnețar mesajul a fost clar: Babilonul, cu toată puterea și slava lui, avea să treacă și să fie înlocuit de altă împărăție, iar aceasta, urmată de altele, până când o împărăție cu totul diferită de acestea le va înlocui pe toate: împărăția veșnică a lui Dumnezeu, care va dăinui pentru totdeauna.

Privește cât de trecătoare sunt toate lucrurile pământești. Ce ar trebui să ne învețe acest lucru despre marea speranță pe care o avem în Isus și doar în Isus? (Ioan 6:54; 2 Corinteni 4:18)

Miercuri, 15 ianuarie – Chipul din vis (II)

5. Citește din nou visul și interpretarea lui (Daniel 2:31-49). Ce învățăm de aici despre preștiința lui Dumnezeu cu privire la istoria lumii?

Profeția transmisă prin visul lui Nebucadnețar oferă o cronologie și funcțiile profetice generale pentru a ști cum să abordăm profețiile mai detaliate din Daniel 7, 8 și 11. Daniel 2 nu este o profeție condiționată, ci o profeție apocaliptică: o predicție sigură a ceea ce Dumnezeu a prevăzut și urma să se întâmple în viitor.

1. Capul de aur reprezintă Babilonul (626-539 î.Hr.). Cu siguranță că niciun alt metal nu putea reprezenta mai bine puterea și bogăția Imperiului Babilonian decât aurul. Biblia o numește „cetatea de aur” (Isaia 14:4, *KJV*) și „În mâna Domnului, un potir de aur” (Ieremia 51:7; compară cu Apocalipsa 18:16). Istoricul antic Herodot relatează că cetatea era împodobită cu mult aur.

2. Pieptul și brațele de argint reprezintă Medo-Persia (539-331 î.Hr.). După cum argintul este mai puțin prețios decât aurul, la fel și Imperiul Medo-Persan nu a atins niciodată splendoarea Babilonului. Mai mult, argintul era un simbol potrivit pentru persani deoarece ei foloseau argintul în sistemul lor fiscal.

3. Pântecele și coapsele de aramă simbolizează Grecia (331-168 î.Hr.). Ezechiel 27:13 îi prezenta pe greci ca făcând negoț cu unelte de aramă. Soldații greci erau cunoscuți pentru armura lor de aramă. Coifurile, scuturile și securile pentru luptă erau făcute din aramă. Herodot ne spune că Psammetichus I al Egiptului a văzut în invadatorii greci împlinirea unei profeții care prezicea că „vor veni niște bărbați de aramă pe mare”.

4. Fluierele picioarelor de fier reprezintă Roma (168 î.Hr.-476 d.Hr.). După cum explică Daniel, fierul reprezintă puterea zdrobitoare a Imperiului Roman, care a dăinuit mai mult decât celelalte împărății. Fierul era metalul perfect care să reprezinte acest Imperiu.

5. Picioarele, parte de fier, parte de lut reprezintă Europa divizată (din 476 d.Hr. până la a doua venire a lui Hristos). Amestecul de fier și lut oferă reprezentarea perfectă a celor întâmplate odată cu dezintegrarea Imperiului Roman. Deși s-au făcut multe încercări de a uni Europa, de la alianțe prin căsătorii între casele regale și până la actuala Uniune Europeană, dezbinarea și lipsa unității au predominat și, conform acestei profeții, așa va fi până la venirea împărăției veșnice a lui Dumnezeu.

Joi, 16 ianuarie – Piatra

6. Ce ne învață următoarele versete despre soarta finală a acestei lumi? Daniel 2:34,35,44,45

Visul se concentrează pe ce se va întâmpla „în vremurile de pe urmă” (Daniel 2:28). Oricât de puternice și bogate ar fi fost ele, împărățiile de metal (și lut) nu sunt decât un preludiv la înființarea împărăției de piatră. Deși, într-o oarecare măsură, metalele și lutul pot fi rezultatul meșteșugului uman, piatra prezentată în vis vine neatinsă de mâini omenești. Cu alte cuvinte, deși în cele din urmă fiecare dintre împărățiile anterioare se sfârșește, împărăția reprezentată de piatră va rămâne pentru totdeauna. De asemenea, Dumnezeu a fost simbolizat adesea prin metafora pietrei (de exemplu, Deuteronomul 32:4; 1 Samuel 2:2; Psalmii 18:31) și piatra este și o reprezentare a lui Mesia (Psalmii 118:22; 1 Petru 2:4,7). De aceea, nimic nu ar fi mai potrivit să simbolizeze apariția împărăției veșnice a lui Dumnezeu decât piatra.

Unii susțin că împărăția reprezentată de piatră a început în timpul lucrării lui Isus pe acest pământ și că propovăduirea Evangheliei este un indiciu al faptului că împărăția lui Dumnezeu a luat în stăpânire întreaga lume. Totuși ea își va începe existența doar după ce vor fi dispărut cele patru mari împărății, când istoria omenirii va ajunge în timpul împărățiilor divizate, reprezentate de picioare și degetele picioarelor. Acest element exclude împlinirea acestei profeții în primul secol, deoarece lucrarea lui Isus pe acest pământ s-a desfășurat în timpul dominației romane, a împărăției a patra.

Dar „piatra care sfărâmasese chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul” (Daniel 2:35). Un munte ca acela prezentat aici evocă muntele Sion, locul în care a fost templul, reprezentarea practică a

împărăției pământești a lui Dumnezeu în timpul Vechiului Testament. În mod surprinzător, piatra desprinsă din munte devine, la rândul ei, un munte. Acest munte, care conform versetului deja există, cel mai probabil ne îndreaptă atenția spre Sionul ceresc, spre sanctuarul ceresc, de unde Hristos va veni să își instaureze Împărăția Sa veșnică. În Ierusalimul care va coborî din cer (Apocalipsa 21:1-22:5), această împărăție își va găsi împlinirea finală.

Viziunea din Daniel 2 s-a adevărat în dreptul tuturor împărățiilor de până acum. De aceea este logic și înțelept să ne încredem în această profeție și în partea referitoare la împărăția finală, împărăția veșnică a lui Dumnezeu.

Vineri, 17 ianuarie – Un gând de încheiere

Este instructiv să observăm că acest chip, prezentat în Daniel 2, este făcut din aur și argint, metale care au o oarecare legătură cu puterea economică. Chipul mai este făcut și din aramă și fier, metale care au fost folosite pentru unelte și arme, dar și din lut, care, în lumea veche, era folosit în scopuri domestice și ca suport pentru scriere. Astfel, chipul ne oferă o reprezentare plină de viață a omenirii și a realizărilor ei. Mai bine zis, părțile anatomice distincte ale acestui chip exprimă succesiunea împărățiilor lumii și lipsa de unitate finală care va predomina în ultimele zile ale istoriei omenirii. Totuși piatra este descrisă în mod clar ca pornind „fără ajutorul vreunei mâini” (Daniel 2:45), aspect care ne reamintește de finalul supranatural care va veni asupra acestei lumi trecătoare și asupra tuturor realizărilor oamenilor.

Deși „pentru ochiul needucat, istoria omenirii pare să fie o interpunere haotică de forțe și contraforțe ... Daniel ne asigură că în spatele tuturor lucrurilor se află Dumnezeu, care privește în jos, spre lume, și pune în mișcare lucrurile pentru a îndeplini ceea ce El vede că este mai bine.” - William H. Shea, *Daniel: A Reader's Guide* (Nampa, ID: Pacific Press, 2005), p. 98

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Iov 13-19

1. Cum erau, în opinia lui Iov, lucrurile pe care le vorbeau prietenii lui, din dragoste pentru Dumnezeu?
2. Ce acuzație i s-a adus lui Iov cu privire la atitudinea sa față de frica de Dumnezeu și evlavia față de El?
3. Împreună cu cine spunea Iov că va merge să se odihnească în țărână?
4. De câte ori socotea Iov că fusese batjocorit de prietenii săi prin cuvântările lor?

Evangelizare, subcapitolul „Relația dintre evanghelist și pastor”

5. De ce anume nu ar trebui să se teamă niciun lucrător?